

om end dets Chef og et Flertal af dets Medlemmer ikke var taget ud af Politikernes Kreds, idet saavel Ministeriets Fremkomst som dets Bestaaen var gjort afhængig af Rigsdagens Tilslutning. Det var Talerens Tro, at vi fortsat tjente vort Folk og Fædreland vel ved at holde sammen. Stod Konge, Rigsdag og Folk sammen, da kunde vi vel ikke derved undgaa, at der kom strengere Tider, men vi kunde uden nødvendige Ofre føre vort Fædreland frelst gennem Krigen. Han troede tillige, at et fredeligt Forløb af Besættelsen tjente vort Lands Interesse ogsaa paa længere Sigt, ja det var hans inderlige Haab, at Besættelsen maatte forløbe saaledes, at det gode Samarbejde med den tyske Nabo kunde fortsætte, naar dens Tryk var ophørt, uden at der var skabt den Bitterhed, som et blodigt Opgør vilde skabe, og uden at vor Selvtægtelse var tabt. Dette Ønske betingedes af vor fulde Selvstændighed. »Vi er nok et lille Folk, men vi vil herske i vort eget Land. Vi er nationalt bevidste, og denne Nationalfølelse er ikke mindst hos den jævne Arbejder, Bonde og Borger, der ikke skriger højt derom ved enhver Lejlighed.« Krigen var efter Talerens Opfattelse en Fejltagelse, og det danske Folk havde ikke i nogen Grad forskertset sin Ret til Livet, fordi vi blev forskaanet for de store Blodofre. Der var ikke ringeste Grund til at faa et Mindreværdskompleks af den Grund. — Selv om Retsforbundet var relativt tilfreds med den Lovgivning, der har fundet Sted under det nationale Samarbejde, kunde ikke meget af den begejstre Partiet, og der var fremkommet Love, som det havde god Grund til Utilfredshed med. Det gjaldt bl. a. Loven om Landbrugets Arbejdskraft, som man maatte se at naa frem til at kunne undvære. Hvad *Landbruget* angik, havde det under Krigen faaet sine Forhold forbedret, maaske endda mere, end det havde været nødvendigt. Men hvis man i den Anledning vilde angribe Rigsdagen, maatte man gøre sig klart, at den under Krigen skabte *Lovgivning* med Hensyn til Landbruget i det store og hele havde reduceret Landbrugets Indtægter og ikke modsat. — Vi havde under det nationale Samarbejde faaet en Lov, som kunde faa ikke ringe Betydning, hvis den opretholdtes ud i Fremtiden: Loven om *Voldgift* i Stedet for Arbejdskrig. Det lykkedes ogsaa at naa frem til Enighed angaaende *den sociale Forsorg*. Hvis man skulde kunne naa længere i Retning af at faa de sociale Udgifter ned, saa maatte det ske gennem Afhjælpning af selve den Nød, som nødvendiggjorde en social Forsorg. Og her var Vejen den at sikre enhver Borger Udbyttet af hans eget Arbejde, hvilket vilde sige at sikre ham en Arbejdsplads paa Danmarks Jord uden Udbytning af Kapitalmagten. Man havde her fra alle Partiers Side Lejlighed til at vise et godt nationalt Sindelag. Taleren havde